

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 43. Amplius ostenditur, eos qui Pœnitentiæ & Eucharistiæ
Sacramenta fructuosè recipiunt, citò & facilè in crimina non relabi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

CAPUT XLIII.

Amplius ostenditur, eos qui Penitentia & Eucharistia Sacramenta fructuose recipiunt, citò & faciliè in crimina non relabi.

548 **S**uperiori capite id per experientiam probatum est, five ex eo quòd faciliè & citò in crimina relabentes in seipsis experiantur, & nos in ipsis experiamur effectus planè contrarios effectibus Sacramentorum illorum. Idipsum nunc amplius ostendere libet multiplici ratione.

549 **E**t prima quidem ratio est, quia omnis qui Sacramenta fructuose recipit, ex Deo natus est. Sed omnis qui natus est ex Deo, peccatum (mortale) non facit: quoniam semen ipsius in eo manet. Et non potest peccare, quoniam ex Deo natus est. 1. Joan. 3. Et cap. 5. Qui natus est ex Deo, non peccat: generatio enim Dei conservat illum. Hoc est (inquit Granatenſis) divina cognatio, quã homo celestis Spiritus participat effectus est, conservat illum, & à terrenis rebus abductum ad celestia rapit: cum sit in ejus pectore fons aque salientis in vitam æternam. Hac igitur de causa Joannes ait, non peccare: quoniam vel perpetuò à lethalibus abſtinebit peccatis, vel certè rarò & difficulter in ea corruet.

550 **N**on hoc ergo solùm vult Joannes, quòd natus ex Deo, tunc non peccet, cum ex Deo natus est: cum verba ipsius in sensu moralis & usitato amplius importent; quòd utique ex Deo natus, vel numquam, vel rarò & difficulter adduci queat ad mortaliter peccandum. Sic enim similes locutiones ab omnibus passim intelligi solent: *Vir honestus non frangit fidem. Bonus Judex non est acceptor personarum. Bonus Sacerdos non frequenter popinas, nec choreas, aut saltationes publicas. Bonus Religiosus non habet proprium. Bonus Christianus non blasphematur. Bonus Mercator non facit fraudes, &c.*

Quarum propositionum sensus vulgaris & usitatus non est solùm, quòd vir honestus, dum est honestus (five in sensu composito, ut Thomista loquuntur) non frangit fidem, bonus Judex, quamdiu est bonus, non est acceptor personarum, &c. Sed sensus vulgaris & usitatus est, quòd similia vel numquam, vel rarò, & non nisi difficulter faciat, five quòd similia facere non solet, quòd econtrà magno studio satagat à similibus abſtinere. Et ratio quam Joannes reddit, sensum illum clarè indigitat, generatio enim Dei conservat illum, id est præservat illum à peccato, five ab excidendo à divina nativitate per peccatum. Quomodò conservat illum & præservat? unque in quantum à terrenis abductum, ad celestia elevat, & Spiritus sanctus in corde ipsius diffundit charitatem prævalentem cupiditati, per quam proinde factus cupiditate fortior, non faciliè, nec sine animi sensu & reluctatione postea adduci potest ad peccandum.

551 **Q**uem sensum ipsamet Veritas in Evangelio confirmat dicens: *siquis diligit me, sermonem meum servabit.* Neque enim dicit: *siquis diligit me, sermonem meum servat, cum diligit;* sed in futurum servabit; ex vi præsentis dilectionis futuram infrens mandatorum observantiam. Eò quòd utique præsens Dei dilectio prævaleat cupiditati, mentemque hominis firmet ac roborat adversus eam, ne per eam inducatur in mandatorum prævaricationem. Ad quòd tamen necesse est, ut Dei dilectio per orationem, & bona opera nutriatur, ne tepescat, sique locum det cupiditati, ut paulatim incaleſcat, tandemque prævaleat contra charitatem.

552 **S**ecunda ratio est, quia omnis qui Sacramenta illa fructuose recipit, justus est, & sanctus, justitiã

& sanctitate novi Testamenti. Sed justitia & sanctitas novi Testamenti tam firmas in corde justitiam radices agit, ut nec faciliè, nec citò, nec crebrò amitti soleat. Id enim probant imprimis verba Joannis n. 549. exhibita.

2°. idipsum probat comparatio justitiam cum arbore, secus decursus aquarum plantata, quam Regius Pſaltes facit Pſal. 1. *Justus (inquit) erit tamquam lignum plantatum secus decursus aquarum, quòd fructum dabit in tempore suo, & folium ejus non decidet.*

3°. idem probat antithesim, quam ibidem facit inter justum & impium: *Non sic impius, non sic, sed tamquam pulvis, quem projicit ventus à facie terræ.* Non sic ergo justus, sicut impius, quia justus non faciliè (ut impius) dejicitur à vento tentationis, sicut pulvis à vento faciliè projicitur à facie terræ. Idem probat comparatio justitiam hominis cum palma & cedro Libani (inter omnes arbores contra ventum & procellam firmissimis) quam idem facit Pſal. 91. *Justus ut palma florebit, sicut cedrus Libani multiplicabitur.*

4°. idem probat comparatio ædificii spirituales hominis justitiam cum domo supra firmam petram ædificata, quam Salvator facit Matth. 7. *Omnis qui audit verba hæc, & facit ea (hoc facit omnis homo justus) assimilabitur viro sapienti, qui ædificavit domum suam supra petram: & descendit pluvia, & venerunt flumina, & flaverunt venti (tentationum) & irruerunt in domum illam, & non cecidit, &c.*

5°. idem probat antithesim proximè dicti ædificii cum ædificio spirituali hominis impii, quam Salvator subjungit ibidem: *Omnis qui audit verba mea hæc, & non facit ea, similis erit viro stulto, qui ædificavit domum suam super arenam: & descendit pluvia, & venerunt flumina, & flaverunt venti (tentationum) & irruerunt in domum illam, & cecidit, &c.* Nemini quippe dubium est, posterioribus hæc verbis (omnis qui audit verba mea hæc, & non facit ea) impium designari; prioribus (omnis qui audit verba mea hæc, & facit) designari justum.

6°. idem probatur ex Proverb. 10. *Justus in æternum non commovebitur.* Quæ verba ut minimum significant, quòd vel numquam, vel rarò, nec faciliè, & citò commovebitur.

7°. ex Eccl. 27. *Homo sanctus (id est per gratiam sanctificantem justificatus) in sapientia manet sicut sol: nam stultus (id est improbus, seu criminofus) ut luna mutatur.* Quibus verbis Spiritus sanctus docet hominem justum imitari constantiam solis; criminofum verò, mutabilitatem luna.

8°. ex Eccl. 15. *Qui timeat Deum, faciet bona, & qui continens est justitia, apprehendet illam. & obviabit illi quasi mater honorificata, & quasi mulier à virginitate suscipiet illum. ... firmabitur in illo (Græcè super eam) & non fletur.* Ubi Sapiens docet, quòd justitia æterna occurrat homini justo, quasi mater honorificata, ut ipsum adjuvet, suisque bonis repleat. & quasi mulier à virginitate, id est non quasi meretrix & impudica, cujus amor vagus est & inconſtans; nec tamquam vidua, marito defuncto adhuc servans amorem, sed quasi virgo (quæ nulli alteri adhuc affixit amorem, idedque primum virum firmius & tenerius amat) ipsum tenerè & firmiter amandum, fovendum, & servandum suscipiat, & in justitia firmabit. Hoc est enim quòd sibi vult textus Græcus: *firmabitur super eam.* Et in idem recidit, si cum Vulgata legas: *firmabitur in illo.* Dom enim justus per justitiam æternam firmatur, ipsa etiam justitia æterna firmatur in illo, nec faciliè & citò recedit ab illo, prout Janſenius Gandenſis sapienter observat.

90. ex Hierem. 31. ubi iustitiae novi Testamenti, seu Christianae (pra Judaica) constantia describitur, & praedicitur his verbis: *Ecce dies veniant, dicit Dominus, & serviam domui Israel, & domui Iudae sicut novam, non secundum pactum, quod pepigit cum Patribus eorum. ... pactum, quod constanter non servaverunt, sed per idololatriam suam, aliaque crimina, crebro irritum fecerunt. ... Sed hoc erit pactum, quod serviam cum domo Israel. ... Dabo legem meam in visceribus eorum, & in corde eorum scribam eam, & ero eis in Deum, & ipsi erunt mihi in populum.* Notate verba, signate mysteria: ut quid feriendum dicit cum filiis novi Testamenti *fidelis novum, non secundum pactum, quod pepigit cum Patribus eorum, pactum, quod frequenter irritum fecerunt, nisi ad significandum factus iustitiae novi Testamenti constanter servandum, non (Judaeorum more) frequenter, citò & facillè violandum?* Ut quid lex Dei scribenda promittitur in corde, & in visceribus iustorum novi Testamenti, nisi ad significandum, quòd iustitia novi Testamenti radicabitur in cordibus eorum, foretque voluntaria, non coacta; ex amore procedens, non ex timore (uti iustitia Judaeorum) traniretque in affectum cordis; & idèd saltem carnis constantis esset, quòd nec citò, nec facillè, nec frequenter abjiceretur, uti iustitia Judaeorum. Ad quòd etiam significandum, iustis novi Testamenti promittitur cor novum, spiritus novus, cor carneum, non amplius lapideum. Ut enim sapienter observat Illustrissimus Neercaseus Episcopus Caltorienis in Amore suo Penitente l. 2. c. 3. *que ex spiritu & affectu cordis procedunt, non solent desultorià levitate nunc fieri, & nunc intermitteri, sed constanti amore procedere.* Unde Scriptura Psal. 72. volens constantem quorundam impietatem exprimere, *prodit (inquit) quasi ex adipè iniquitas eorum, transierunt in affectum cordis.* Cautaque desultoria seu inconstans iustitia Judaeorum ea fuit, quia Deo vero non servierunt corde novo, sed veteri; non carneo, sed lapideo; non ex amore, sed ex timore; proinde non ex affectu cordis. Idèd ergo *citò fecerunt, obisti sunt operum ejus, & non sustinuerunt, id est constanter non tenuerunt, consilium ejus.* Psal. 105. Videri potest Augustinus 83. qq. q. 66.

100. iustitiam Christianam, sive novi Testamenti describens Apostolus in Epist. ad Rom. eam in eo opponit statui Gentilium ante legem, & Judaeorum sub lege, quòd tam illi, quam illi omnes sub peccato conclusi fuerint: Christianis verò, qui sunt sub gratia, id est iustis, peccatum amplius non dominetur, sed *mortui sint peccato. In novitate vitae ambulant. Ultra non servant peccato: sed liberati à peccato, servi facti sunt iustitiae.* Servus verò iustitiae non facillè abjicit iustitiam, quia servus non facillè excutit jugum Domini potentis. Semelque mortui peccato, non facillè adhuc vivunt peccato. *Qui enim mortui sumus peccato, quomodo adhuc vivemus in illo, inquit Apostolus ibidem? Mortui verò non sunt peccato, nec in novitate vitae ambulant, sic ut ultra non servant peccato, quorum vita non est nisi Confessionum, & repetitionis criminum vicissitudo.*

110. hominem existentem sub gratia, sive Christianum iustum, Augustinus in eo distinguit ab homine existente ante legem, & sub lege, quòd peccare desinat, utpote fixus in gratia & charitate. Siquidem in expositione quarundam propositionum epist. ad Rom. necnon in expositione capituli 5. epist. ad Galatas, & alibi saepe distinguit quatuor hominis status, *ante legem, sub lege, sub gratia, in pace.* In eo verò hominem sub gratia distinguit ab homine ante legem, & sub lege, quòd homo ante legem, & sub lege se quatur concup-

centiam: sub gratia verò, *tametsi* (ait in priori loco) *desideria quaedam carnis adversus spiritum pugnant, ut eum ducant in peccatum, non tamen his consentiens spiritus, QUONIAM EST FIXUS IN GRATIA ET CHARITATE, desinit peccare.* Igitur homo in statu gratiae secundum Augustinum saltem hoc sensu peccare desinit, quòd facillè non peccet, nec gratiam & charitatem facillè deserat, eò quòd fixus est in gratia & charitate. Nec proinde iustus tam citò & facillè transit de iustitia ad peccatum, deque peccato ad gratiam, ut Juniores existimant. Quomòdò in gratia & charitate fixus, in quo gratia & charitas fixa non est, nec stabilis, sed tam citò, tamque facillè labilis?

120. Christianus iustus haud dubiè est bonae fidei, & bonae spei Christianus. Atqui secundum eundem Augustinum serm. 129. de verb. Apost. *peccata mortifera, quae uno ictu perimus, non faciunt bonae fidei, & bonae spei Christianus.* Neque (hoc dicendo) solùm vult, bonae fidei, & bonae spei Christianum, quamdiù talis est, peccata mortifera non committere (cùm verba ipsius in sensu morali & usitato amplius sonent) sed tam magno studio conari ea effugere, ut ea numquam vel rarò, nec facillè, sed difficulter committat. Sic enim similes propositiones ab omnibus passim intelligi solent, ut ostendimus n. 550. Et sic se intelligere serm. 56. de temp. satis declarat, dicens, quòd boni Christiani officium sit, ut SEMPER CRIMINA CONETUR EFFUGERE. Quod qui serò semper conatur, ea numquam vel rarò, & nonnisi difficulter committit.

Tertia ratio, quae praecedens roboratur, est quia ad dignam fructuosamque Sacramenti Eucharistiae perceptionem requiritur verus Dei amor, in omnes affectus & passiones ipsius dominans, sincerumque desiderium in eo magis & magis proficiendi, ut constat à num. 501. ad 507. Talis enim amor & charitas requiritur in omni iusto, & in omni bono Christiano, ut ostensum est ibidem. Atqui talem habens amorem & charitatem, crimina facillè & citò non committit. Tum quia quisquis amicum verè diligit, facillè & citò ipsum non abjicit. Tum quia amor Dei, taliter dominans in corde ipsius, fortior est omni cupiditate, ipsum ad peccatum alliciente, ipsamque velut fractam & debilitatam sibi subjicit, atque impedit, ne hominem petrahat in peccatum.

Quarta ratio est, quia ad dignam Communionem, per se loquendo, requiritur status gratiae & charitatis per Spiritum sanctum in corde diffusae. Atqui charitas per Spiritum sanctum in corde diffusa, plus diligit Deum, quam cupiditas millia auri & argenti, inquit S. Thomas 3. p. q. 70. a. 4. Et idèd homo iustus (ut Augustinus & alii Patres tradunt) per inhabitantem in se Spiritum sanctum Dei, diffusamque in corde suo charitatem, adèd roboratur, ut fortior in ipso sit charitas quam cupiditas. Et quamvis remissa culpa remaneant in ipso dispositiones ex precedentibus actibus causatae, quae dicuntur peccati reliquiae; remanent tamen debilitate & diminuta (ait S. Thomas 3. p. q. 86. a. 5.) *ita quòd homini non dominentur, sed illi charitas dominetur.* Et idèd q. 24. verit. a. 2. ad 9. docet, quòd non sit facilis reditus à gratia ad peccatum. Quia fortior charitas à debiliore cupiditate nec citò, nec facillè vincitur. Praesertim cùm charitatem infuse virtutes comitentur. *Homo verò (ut S. Doctor rursus ait 3. p. q. 62. a. 2. ad 2.) impeditur per virtutes & dona à peccando.* Itaque homo iustus *concupiscit adversus carnem fortiore robore charitatis* (inquit Augustinus Enchirid. 118.) *ut quamvis sit adhuc quòd homini repugnet ex homine, nondum tota infirmitate sanata; ex fide tamen iustus vivat, iustèque vivat, in quantum non cedit mala concupiscentiae; vincente delectatione iustitiae.*

Siquidem justificat Deus impium, non solum dimittendo quae mala fecit, sed etiam donando charitatem, ut declinet à malo, & faciat bonum. Lib. 8. contra Julian. c. 165. ita ut delectatio peccati, iustitia delectatione vincatur. Ibid. c. 217. Siquis liberatus fuerit à peccatis suis, non habes unde dominetur ei princeps tenebrarum. Enarrat. in Psal. 84. Gratia itaque facit, ut peccatum tibi non dominetur. L. de continentia. c. 5. Quia ut in pugna interna iustus non deficiat. . . magnum adiutorium habes, quo vincit quod in illa sibi rebellat, si perseverat in pugnando. Enarrat. in Ps. 63. Atqui ut perseveret in pugnando, gratiam specialem accipit per Eucharistiae Sacramentum, ut supra vidimus. Ne igitur carni succumbas, Redemptor tibi Spiritum dedit, quo mortifices facta carnis. Quotquot enim Spiritus Dei aguntur, hi sunt filii Dei. Serm. 43. de verb. Dom. c. 7. Non enim non habes, unde pugnes (praemisera c. 6.) Deus tuus in te est adversus te, adversus illud quoque quod in te est contra te. Denique in homine iusto charitas interiore delectatione tenet mentem, ne ad peccatum delectatione rerum terrenarum teneatur. 88. qq. q. 66. Quae omnes Augustini & Aquinatis sententiae, amplius sonant, quam hominem iustum, quamvis iustus est, sive in sentu composito, non peccare (ob ea quae dixi n. 550. & 563.) imò aperte sonant, iustum per gratiam inhabitantem, virtutesque infusas & dona ad eò roborari contra peccatum; ad eò etiam in ipso dimittam esse cupiditatem inclinantem ad peccatum, ut facilis non sit ipsi reditus ad peccatum. Cum igitur non hoc, sed contrarium experiantur, qui post Confessionem & Communionem facile & citò redeunt ad solita crimina; ex sententiis illis perspicue conficitur, ipsos per Confessionem Communionemque nec gratiam, nec charitatem inhabitantem, nec virtutes & dona consecutos. Si enim consecuti fuissent, in tantum liberati essent à peccato, ut ad illud facile & citò non redirent. Cum primus & infimus gradus gratiae & charitatis sit christiana libertas; & prima libertas christiana sit vivere abique crimine, ut Augustinus docet tr. 41. in Joan. Prima libertas est carere criminibus. Cum coepis ea non habere homo (debet autem ea non habere omnis Christianus homo) incipit caput erigere ad libertatem. Omnis autem liberatus à peccato, mortuus est peccato, nec proinde facile adhuc vivit peccato; nec solum peccato mortuus, sed & servus factus est iustitiae, ut Apostolus docet Rom. 6. Quia scilicet amor iustitiae in ipso dominatur, & fortior est amore peccati. Servus verò facile non excutit servitutem Domini fortioris, ut iterum dixi n. 561.

566 Quinta ratio est, quia charitas (quae per Spiritum sanctum infunditur omni homini Poenitentiae & Eucharistiae Sacramenta fructuose suscipienti) est habitus. Habitus verò est qualitas de diffinis mobilis. S. Thomas 1. 2. q. 49. a. 1. quia habitus dicuntur illae qualitates, quae secundum suam rationem habent quod non de facili transmutentur. . . ex quo patet, quod nomen habitus distinetur a quaedam importet. Ibidem a. 2. ad 3. Si vera sit Angelica ista doctrina, ergo gratiam & charitatem habitalem censendi non sunt confitendo & communicando recepisse, qui post Confessionem Communionemque æque citò facileque crimina repetunt, ut antè. Cum secundum Angelicam doctrinam illam gratia & charitas habitus facile & citò non sit amissibilis.

567 Sexta ratio est, quia habens habitum virtutis, firmiter & immobiliter habet se in bono: ista quippe firmitas proprie pertinet ad habitum. Aquinas 1. 2. q. 100. a. 9. Ergo qui per Sacramentum Confessionis Communionisque habitum recipiunt charitatis, tamen per eum impeccabiles non eva-

dant (eò quòd charitas recipiatur in homine secundum conditionem hominis, qui in statu viae flexibilis est in bonum & malum;) habent tamen firmitatem quandam immobilitatemque in bono. Quam non habent qui citò & facile declinant à bono, & faciunt malum, prout faciunt recidivi nostri.

Septima ratio est, quia si recidivi, de quibus agimus, confitendo, communicandoque, habitum recipientem charitatis, aliaque proinde virtutes infusas & dona, promptè & delectabiliter moverentur ad bonum supernaturale. Sed ipsimet experiantur contrarium. Ergo. Minor patet, quia experiantur se ad bonum supernaturale promptè & delectabiliter non moveri, magis quam antè; imò contrarium experiantur; cum idem experiantur ad spiritualia & supernaturalia fallidium quam antè, parique quam antè promptitudine ac delectatione moverantur ad carnalia bona, spiritualibus & supernaturalibus contraria. Promptissime namque delectabilissimeque moventur erga vetita bona creata, quibus avertunt sese à bono spirituali & supernaturali aeterno. Sola proinde major probanda superest. Probat eam Angelica doctrina, quam S. Thomas tradit 1. 2. q. 109. a. 3. ad 1. Charitas super naturalem dilectionem Dei, addit promptitudinem quandam & delectationem, sicut habitus quilibet virtutis. Et q. 110. a. 2. Illi quos Deus movet ad consequendum bonum supernaturale aeternum, insunt aliquae formas, seu qualitates, id est habitus, supernaturales, secundum quas suaviter & promptè ab ipso moventur ad bonum aeternum consequendum. Et 2. 2. q. 23. a. 2. Nulla virtus habet tantam inclinationem ad suum actum, sicut charitas, nec aliqua ita delectabiliter operatur.

Octava ratio est, quia frequens Confessio Communionemque fructuosa aptissimum est remedium contra relapsum, ut S. Franciscus Salesius Instruct. Confess. c. 8. & Theologi communiter tradunt cum S. Carolo Borromeo in Instruct. Pastor. & Confessar. c. 16. & in Concilio Provinciali V. Quia (ut Salesius Introd. p. 2. c. 20. ait) qui Eucharistiam crebrò cum devotione suscipit, ita animae suae vitam & sanitatem confirmat, ut ipsum propmodum impellibile sit, ab aliquo sinistro affectu, vitioque inclinatione intoxicari. Sed contrarium verificatur in iis qui post frequentem Confessionem Communionemque citò, facile & frequenter ut antè mortiferis affectibus intoxicantur. Signum ergo est, quòd frequens Confessio Communionem non sit ipsis fructuosa, defectu debitae devotionis & dispositionis. Alias effectum recipient aptissimi illius contra relapsum remodii. Quicumque enim sine obice & defectu debita dispositionis, fructuose recipiunt, & frequenter recipient aptissimum remedium contra malum, v. g. contra febrem, à malo isto liberantur, liberatique in illud citò & facile non relabuntur: utpote aptissimo contra relapsum antidoto muniti. Nec est qui credat aptissimum contra relapsum in febrem remedium ab eo sine obice recipi, & frequenter recipi, in quo nullus illius remodii effectus apparet, ne ipsa quidem febris diminuitur, vel rarior relapsus in illam; sed apparent omnia contraria.

Octo illae rationes validè probant, statum hominis per Sacramenta Poenitentiae & Eucharistiae sanctificati, & per virtutem eorum roborati, non esse statum inconstantem & defultorium, ut pluribus videtur Casuistis; sed statum habentem firmitatem & stabilitatem; utpote statum hominis resuscitati de morte ad vitam, in quo iustitiae rerumque caelestium amor devicta cupiditate dominatur, regnatque Dei Spiritus, qui humani cordis possessionem non accipit ut citò transeat, sed ut maneat, prout Veritas in Evangelio, & Apostolus in epistolis suis docet, ita ut

ut det homini virtutem imitandi Christum, qui resurgens à mortuis jam non moritur.

570 *Nonna ratio est, quia citò, faciliè & frequenter post Confessionem Communionemque in crimina relabentes, ut plurimum sunt de numero reproborum, ut probabitur lib. sequenti. Ut plurimum ergo in vita, & in morte Sacramenta illa infructuosè & cum obice suscipiunt. Si enim ut plurimum fructuosè ea suscipiant in vita, ut plurimum etiam fructuosè recipiant in morte; sicque forent de numero prædestinatorum, non reproborum.*

571 *Decima ratio est, quia recidivorum illorum conversio & poenitentia ut plurimum est ficta, vel non plena, live ex toto corde, ut fusè probabitur libro sequenti. Ad dignam verò & fructuosam Confessionem Communionemque peccatori necessaria est conversio & poenitentia vera & plena, live ex toto corde.*

CAPUT XLIV.

Ex dictis confutantur propositiones 1. 2. 3. 4. 5. 6. & 11. capite 34. recensita, Adversariorumque objecta dissolvuntur.

572 *Confutantur (inquam) tamquam non satis consulentes reverentiæ & devotioni divinissimo Sacramento debite, Patrumque monitis & doctrinæ adversantes.*

573 *Et quartam quidem, aientem, manifestum esse, secundum doctrinam Concilii Tridentini sess. 13. c. 7. ad dignam Communionem solum requiri statum gratiæ, à veritate manifestè alienam esse, constat ex dictis capite illo 34. Quia manifestum est Tridentinum ibi solum docere confitio peccati mortalis Confessionem esse necessariam. Quod autem sufficiat, nullo modo dicit; ne implicite quidem. Cùm enim toto casu differant necessarium & sufficiens (respiratio quippe ad vitam necessaria est, non sufficiens) manifestum est, quod docendo illud prius, ne implicite quidem doceat posterius. Idque amplius manifestum est 1.º. ex eo quod Tridentinum non obliget Confessarios ad absolutionem promiscuè impartendam, Communionemque permitendam peccatoribus omnibus, crimina sua confitentibus. 2.º. ex eo quod Tridentino non contradicatur Ecclesiæ devotissimus & uberrimissimus, Ludovicus Granatensis, dum Memorialis tit. 3. c. 5. de grandi abusu, intolerabilique temeritate corripendos asserit Christianos, qui cum vitam omnibus vitis inquinatissimam egissent, evolutò anno confitentur, & vix mille criminum abominationumque genera apud Sacerdotem evomere deservunt, cum sese ad caelestem mensam proripiunt, & manducant panem Angelorum, ad cuius dignam perceptionem vel ipsa Angelorum puritas exigeretur. si ad illam homines pervenire possent. Certe quod tales non solum se Confessione, sed & poenitentia ac pietatis operibus purificare debeant, antequam immaculatum Agnum suscipiant, communis est doctrina Patrum, contra quos nihil docuit Tridentinum. 3.º. ex eo quod Tridentino etiam non contradicatur celebres Auctores sequenti capite profereandi, qui asserunt mortaliter, vel saltem venialiter peccare Sacerdotem, qui post fornicationem nocte præcedenti habitam, & multò magis post adulterium, sodomitiam, bestialitatem, sequenti die confessus celebrat. 4.º. ex eo quod Tridentino non adversetur Synodus Augustana in Germania anno 1548. ab Othone Cardinale S. Balbinæ & Episcopo Augustano congregata, pluribus in casibus post factam Confessionem, venerabilis hujus Sacramenti sumptionem interdicens, & in fine determinans, quod quilibet Confessor, cui cura sunt anima sibi*

confitentium, pro peccatorum magnitudine ac gravitate, eisdem sibi confitentibus, seu filiis Confessionis suæ, ex causa que sibi iuxta videbitur, ad tempus sacræ Communionis interdicare possit, eique tales confitentes morem gerere debent. Cui conformiter Concilium Bituricense anni 1584. tit. 22. c. 5. ad communicandum præter contritionem & Confessionem requirit præparationem per poenitentia opera. 5.º. denique doctrina quæ asserit, ad dignam Communionem sufficere statum gratiæ, nec amplius quidquam requiri, contra se habet doctrinam Sanctorum, ipsiusque sanctissimi D. N. Innocentii XI. in Decreto cap. 37. relato (quos certum est Tridentino minime contradicere) imò contra se etiam habet ipsismet lumen rationis. Si enim status gratiæ sufficiat ad dignam, sufficit & ad fructuosam Communionem, gratiæque augmentum per eam acquirendum. Quo posito, non solum frequens, sed & quotidiana Communio suadenda erit omnibus, qui licet peccaverint, per Confessionem ab Adversariis præsumuntur esse in statu gratiæ, quamlibet indevoti sint, & pleni distractionibus, irreverentiis, negligentis, infidelitatibus & peccatis, quæ de se non sunt mortale peccatum. Hoc autem perspicuè adversatur doctrinæ Sanctorum, ad frequentem Communionem requirentium reverentiam magnam, devotionem, affectum à venialibus expurgatum, &c. Adversatur & laudato Innocentii Decreto, majorem devotionem præparationemque requirenti ad frequentius, quam ad rarius communicandum. Adversatur denique lumini naturali, idipsum haud minus postulanti, quam majorem ornatum ad frequentius & familiarius, quam ad semel dumtaxat accedendum ad Regem.

574 *Quinta verò & sexta propositio confutata manet ex doctrina Sanctorum cap. 33. 34. 35. & 38. exhibita. Sicut & 12. 22. & 32. ex dictis cap. 41. 42. & 43. Siquidem ex ibi dictis liquido apparet, infructuosas, defectuosas, & ad minimum valde suspectas esse Confessiones Communionemque faciliè, citò, & frequenter in crimina relabentium. Ut plurimum enim laborant defectu veræ & sufficientis averfionis à peccatis, conversionisque ad Deum, prout multiplici ratione, Sanctorumque autoritate libro sequenti uberius demonstrabimus. Unde & Granatensis loco supra relato de ficta poenitentia differens, talis (inquit) eorum poenitentia esse videtur, qui ubi primùm scelera sua hoc tempore confessi fuerint, in eadem protinus relabuntur. neque de prima consuetudine jurandi, perjurandi, mentendi, detrahendi, maledicendi, malè precandi, atque concupiscendi quicquam remittunt, nec ullum virtutis ac pietatis officium amplectuntur, sed iidem omnino permanent, qui antè fuerant. Quos verisimile est Sacramentis virtutem & gratiam minime percepisse.*

575 *Et quamvis iidem omnino non permanerent, sed ex parte conversi essent, nec ita frequenter (ut antè) post Confessionem Communionemque relaberentur in crimina; si tamen in ea adhuc frequenter, v. g. bis aut ter in mense, & multò magis si bis aut ter in hebdomada, facillèque, ac sine magna resistentia, citò post Communionem (v. g. postero, tertio, aut quarto die à sacra Communionem) relaberentur, signum adhuc foret nondum plenæ, insufficientis proinde ad Deum conversionis, infructuosæque Communionis, prout Emericus de bonis sapienter observat. Quia (inquit) tam crebri, faciles, & citi in eadem crimina reditus, debitam præparationem defuisse testantur, ut ex dictis in tribus capitibus præcedentibus satis colligitur. Unde merito addit, quod multò satius est hæc frana cobibere, quam laxare: quoniam nimia facilitas semper cauta fuit, & etiam nunc*